

UZASADNIENIE

T. P. został oskarżony o to, że w dniu 04 lutego 2015 roku w Ł. prowadził w ruchu lądowym samochód marki V. o nr rej. (...), czym nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia prawomocnego wyroku nr VI K 290/13 dotyczącego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym obowiązującym od dnia 24.04.2013r. do dnia 24.04.2016r.

to jest o czyn z art. 244 k.k.

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2015 roku, w sprawie o sygn. akt VI K 374/15, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi:

1. uznał T. P., w miejsce zarzucanego czynu, za winnego tego, że w dniu 16 marca 2015 roku w Ł. nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi prawomocnego wyroku z dnia 16 kwietnia 2013r. sygn. akt VI K 290/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym obowiązującym od dnia 24.04.2013r. do dnia 24.04.2016r., w ten sposób, że prowadził w ruchu lądowym samochód marki V. o nr rej. (...), tj. czynu z art.244 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
2. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego.

Obrońca oskarżonego, na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1 i 2 k.p.k., zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając mu, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary i wnosząc, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie oskarżonemu za czyn z art. 244 k.k., opisany w sentencji wyroku, kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, grzywny oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym i zasądzenia od oskarżonego kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Niezależnie od zarzutów podniesionych we wniesionym środku odwoławczym należy zauważyć, że sąd pierwszej instancji dopuścił się tego rodzaju uchybienia, które skutkować musiało uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy nie odniósł się zatem merytorycznie do podnoszonych w apelacji zarzutów, gdyż dostrzegł z urzędu, iż sąd pierwszej instancji naruszył przepis art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia (art. 438 pkt 2 k.p.k.) – skarżone orzeczenie dotknięte było wadą polegającą, na wystąpieniu sprzeczności pomiędzy treścią sentencji wyroku, a jego pisemnymi motywami, która to kolizja jest tego rodzaju, iż skarżony wyrok nie mógł się ostać.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. każdy wyrok powinien zawierać m.in. przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, zaś zgodnie z § 2 pkt 1 wzmiankowanego przepisu wyrok skazujący powinien ponadto zawierać m.in. dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Z kolei zgodnie z wymogami zawartymi w art. 424 § 1 i 2 k.p.k. każde prawidłowo sporządzone uzasadnienie winno wskazywać, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, winno wyjaśniać podstawę prawną oraz przytaczać okoliczności wzięte przez sąd pod uwagę przy wymiarze kary, które miały zasadniczy wpływ na jej kształt i rozmiar. Treść uzasadnienia musi przy tym odzwierciedlać tok myślenia, który przebiegał w czasie narady, poprzedzającej wydanie wyroku, co za tym idzie dla umożliwienia przeprowadzenia

prawidłowej kontroli instancyjnej zapadłego rozstrzygnięcia niezbędna jest wewnętrzna spójność pomiędzy częścią dyspozytywną i częścią motywacyjną orzeczenia, które traktować należy jako pewną całość.

W niniejszej sprawie sąd pierwszej instancji już w komparacji wyroku, wskazując opis czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia popełnił błąd wskazując jako datę jego popełnienia dzień 16 marca 2015 roku, zamiast prawidłowo wskazanej w akcie oskarżenia daty 04 lutego 2015 roku, następnie zaś w jego sentencji – w konsekwencji – błędnie przypisał oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu przestępstwa w dniu 16 marca 2015 roku. W uzasadnieniu skarżonego orzeczenia data popełnienia przestępstwa została ujęta już prawidłowo (04 lutego 2015 roku). Tym samym sąd pierwszej instancji uzasadnił skazanie oskarżonego za inne przestępstwo aniżeli przypisane w sentencji zaskarżonego orzeczenia, gdzie de facto uznał oskarżonego za winnego czynu, który nie został popełniony, bowiem w dacie 16 marca 2015 roku czyn, o który został oskarżony T. P. nie miał miejsca.

Na gruncie powyższych rozważań wskazać należy, iż różnica pomiędzy opisem przypisanego oskarżonemu w sentencji wyroku czynu, a opisem zamieszczonym w jego uzasadnieniu stanowi rażącą sprzeczność i tym samym uniemożliwia przeprowadzenie kontroli odwoławczej, uchybienie to bowiem powoduje, iż nie jest możliwym w niniejszej sprawie przeprowadzenie prawidłowej i pełnej kontroli odwoławczej wyroku, w którym przypisano oskarżonemu popełnienie zupełnie innego przestępstwa, aniżeli czyn zarzucony w akcie oskarżenia.

Powyższy błąd wobec niezaskarżenia wyroku przez prokuratora w tym zakresie nie mógł zatem zostać usunięty przez sąd odwoławczy w toku kontroli instancyjnej.

Z powyższych względów zaskarżone orzeczenie należało na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Rozpoznając ponownie sprawę sąd rejonowy będzie baczyl, by wskazana powyżej sprzeczność pomiędzy treścią rozstrzygnięcia, a jego uzasadnieniem nie wystąpiła.